

Els joves al cor de l'Emmanuel

PIERRE GOURSAT VA FUNDAR LA COMUNITAT AMB LA GENT JOVE. GIRATS ENVERS EL FUTUR, CAPAÇOS D'OBRAR AMB CREATIVITAT I GENEROSITAT, EMPENYEN EL QUE ACABARÀ CONVERTINT-SE RÀPIDAMENT EN UNA «DINÀMICA COMUNITARIA».

Res els diferencia dels altres membres de la comunitat. Ells han fet, també, una forta experiència de l'amor de Déu, una experiència que alimenten i prolonguen a través de la lloança i la lectura de la Paraula de Déu. Com ho va ser per a Pierre Goursat, busquen, al seu torn, esdevenir adoradors en el món i testimonis de l'amor de Déu per a tots els homes.

Aquest desig de respondre a la crida universal a la santedat ("No tingueu por de ser sants" sovint els deia Joan Pau II) s'encarna en la vida quotidiana. Una vida de pregària personal i regular és el fonament, i una formació humana i espiritual permet a tots aprofundir en aquesta crida i posar-se en marxa per esdevenir deixebles de Crist. Per això, projectes i iniciatives abunden: compartirs residencials o no residencials, escoles d'evangelització (Paray-le-Monial, Altoetting, Lisboa, Roma, Viena), grups de pregària, escoles de Caritat i Missió, caps de setmana de formació... Múltiples llocs i modalitats per a l'adquisició de la formació cristiana bàsica i per anar completant-la, i a continuació, seguir a Crist junts, tots els que pel seu Esperit, transforma de deixebles a testimonis...

Però es tracta en primer lloc de viure la

santedat en la vida quotidiana: en la vida d'estudiant i professional, i a través també dels compromisos socials, associatius, polítics... Aquest desig de tractar de fer, en totes les coses, la voluntat del Pare - i no sempre és fàcil ni ràpid decidir-se i adherir-se a ella - condueix a tot jove a fer-se seriosament aquesta pregunta: «Què vaig a fer amb la meua vida?» En aquesta etapa, la comunitat pot ser pel jove una gran ajuda per discernir la crida de Déu i poder respondre amb audàcia, entusiasme i generositat a través de l'elecció de l'estat de vida (laic solter o casat, consagrat, sacerdoci ministerial).

Naturalment, la comunió fraterna, experimentada amb i per mitjà dels altres, obre a l'apostolat, al compromís per a la missió. Conèixer al Crist és viure d'un tresor, sens dubte, però també compartir-lo. Amb l'entusiasme de la generositat i el lliurament de sí mateix fins al final: anar a l'encontre de les persones sense llar o les prostitutes, visitar regularment els malalts i ancians en els hospitals o les residències, visitar als presos. Tantes maneres de comunicar el seu goig de viure i creure, i de trobar una nova vegada el Crist en el pobre sofrent. Es tracta de cremar-se amb l'amor de

Déu, allà on som i essent com som.

I les iniciatives no falten: jugar a futbol amb els nens del carrer, instal·lar-se en un barri difícil per intentar brillar com a cristians, tardes de fusió on cadascú convida els seus amics, creients o no, vacances missioneres, marxes pel desert, fer música junts, muntar un cineclub, un Cafè Essencial, etc... en definitiva, una creativitat i una extraordinària expansió: sempre hi ha alguna cosa nova a l'Emmanuel.

A Paray-le-Monial el 1985 es va celebrar el primer Fòrum Internacional de Joves. Des de llavors, el concepte s'ha estès per tota Europa i més enllà. Avui, a Alemanya, Portugal, Hongria, Eslovàquia, Polònia, Romania, Irlanda, Hongria, EUA, Colòmbia, Indonèsia, Rwanda, Camerun i la República Democràtica del Congo... tenen el seu propi Fòrum de Joves. Aquests reuneixen milers de joves, per no parlar dels peregrinatges de l'Emmanuel per anar a les JMJ, des dels seus orígens.

Els joves de tot el món es mouen. "Aneu a alta mar!" Els va dir Joan Pau II. Ells hi van perquè ha arribat el moment d'emprendre una nova evangelització.

**Christopher i Geraldine
Magnolia, França**
jortegca8@hotmail.com

Membre de la Comunitat de l'Emmanuel:

A través de la vida comunitària, he arribat a conèixer i acceptar el meu propi camí sense intentar comparar-me, estimant-me pel que sóc i així anar creixent en la confiança.

Sophie, Niça

Compartirs residencials:

Al principi vaig pensar que mai arribaríem a viure junts amb les nostres diferències, ara ja no vull deixar-los!

Alexandra Lió

Escola d'Evangelització de Lisboa

He viscut sempre amb la consciència de Déu, però jo realment no volia pas apropar-me massa a Ell, fins que em vaig adonar que per estimar veritablement algú, havies de conèixer-lo realment. He fet l'Escola d'Evangelització per tal de fonamentar el meu Amor a Déu en un bon coneixement.

Marc, de Lisboa

Vocació específica:

La Comunitat de l'Emmanuel em va mostrar que era possible i normal ésser un cristià en el món. En el meu treball com a professor, sento una gran alegria d'ésser consagrat, perquè sé que no estic sol. Aquesta és una crida personal, portada i viscuda en comunitat.

Armelle, Rennes

Grups de pregària:

Fa un any, vaig acabar els meus estudis. Vaig haver de prendre eleccions de vida decisives. La por a la "tabula rasa" m'impedia viure en pau. En una reunió d'oració, he de confessar... L'acollida de l'assemblea em va permetre reconstruir en confiança una vida de pregària.

Francis, Brussel·les

Desert:

De retorn del pelegrinatge al Sinai, ens vam establir en fraternitats d'estudiants en ESSEC i així vam continuar compartint les gràcies rebudes.

Thomas, Versalles

*Els joves de tot el món es mouen. "Aneu mar endins!"
Contínuament va dir Joan Pau II. Aquí a la JMJ del 2000 a Roma....*

Anar als més pobres:

Durant una missió a Sao Paulo, vam tenir la idea d'oferir una rosa a les dones joves que es prostituïen... No et pots imaginar l'alegria de rebre una flor de forma gratuïta, només pel fet de ser dones!

Monica, Brasil

A la presó:

Jo estava una mica estressat abans d'arribar, però un cop fet el primer cop d'ull a tots els presos, em vaig sentir desbloquejat. Em va commoure molt que ens donéssim la mà amb tothom i que ells ens diguessin hola... M'ha estat difícil partir, i gairebé hi vaig deixar nous amics.

Christophe, Burundi

4-5 nois:

Després de la Copa del Món de futbol del 98, vam començar a jugar als jardins del Parc de Bercy a París. A poc a poc, els joves, els algerians, els marroquins, els tunisians, els africans, els

espanyols es van unir a nosaltres... i al Nadal, els vam convidar a la rectoria de Bercy. Ens veïen una mica com els seus germans grans, i nosaltres vam viure junts una gran experiència humana i esportiva.

Charles-Henri, París

Fòrum de la Joventut a Kigali:

Vivia la meua fe des de la por, no creïa pas que Jesús realment fos present en l'Eucaristia... Quan vam començar a pregar, algú a prop meu va implorar la misericòrdia de Déu tot plorant... El meu cor va ser tocat. Li vaig dir al Senyor: «Jesús, si veritablement tu ets present aquí, tal com sembla ser per el meu veí, fes alguna cosa per a mi.» En aquell moment vaig escoltar una paraula de coneixement per a una jove que no creïa... Era per a mi! Era com si la cortina del temple s'esquincés. I "sentia" una fe viva que sorgia en mi, i a Jesús present.

Evariste, Congo